

Hồi 29

Chuyện Lạ Dưới Hàm Sâu

Lý Đức Uy đứng nhìn theo và hơi cau mày.

Tình hình trước mắt càng lúc càng có triệu chứng khá nhiều bất lợi.

Trường An thành vốn đã nổi phong ba từ bao lâu rồi, bây giờ bốn thế lực được xem như mạnh nhất trong hàng Bá đạo võ lâm, họ chỉ còn nghĩ đến cái lợi của họ, chứ không bao giờ nghĩ đến gian g sơn tổ quốc. Họ là Tổ Tài Thần, là Cúc Hoa Đào Hải Hoàng, là Đạo sư Nam Cung Nguyệt, là Cùng Thần Mông Bất Danh...

Bây giờ thì họ đã có mặt cả tại Trường An, họ đang tìm đủ mọi cách để khuếch trương thế lực.

Chỉ cần đám gián điệp Mãn Châu mà nắm được liên kết được với bốn thế lực đó thì Trường An, tây ngũ tỉnh, phân nửa giang sơn này chắc chắn sẽ về tay kẻ ngoại xâm.

Trong khi đó, binh lực triều đình chỉ mong vào mỗi một mình “Hữu Quân Đô Đốc” Dương Tông Luân, ông ta quả là rường cột, nhưng một cột biết có chống đỡ nổi hiểm nghèo?

Thế lực của võ lâm yêu nước thật mong manh, mỗi một mình hẳn biết có liên kết thêm được bao nhiêu anh hùng hào kiệt?

Hy vọng lớn lao vào La Hán, thì người thiếu niên đầy nhiệt huyết này đang lâm cảnh khủng hoảng tinh thần cực kỳ trầm trọng. “Cùng gia bang” tuy có gắng công, nhưng cũng là lác đác thế thôi!

Lý Đức Uy chắc lười thở dài...

Hắn nghĩ đến chuyện Mông Bất Danh vừa chỉ.

Người này không xấu, nhưng cũng không tốt. Có việc ông ta hành động rất cương trực, nhưng cũng có việc lười thôi. Lý Đức Uy hy vọng lấy cái “chính nhân” để trì kéo phần nào.

Riêng về chuyện này, Lý Đức Uy cảm thấy nên tin.

Ông ta thường hay phá những kẻ dối đầu, những kẻ không tốt nhưng đối với những hạng minh chánh thì không giúp nhưng không khi nào phá.

Chuyện tầm thường không khi nào ông ta để mắt nhưng nếu một khi đã chú ý thì nhất định không phải chuyện tầm thường.

Chuyện ông ta vừa chỉ, chắc chắn không phải cố ý phá chơi và tự nhiên, phải là vấn đề quan trọng.

Hắn nhún chân nhảy phóng qua tường.

oOo

Bên kia tường khu vực hoàng cung.

Đó là Hoàng Cung của thời mà Trường An còn là chỗ Đế đô, tự nhiên bây giờ là nơi hoang phế.

*“Cung điện ngày xưa thành gạch vụn,
Vàng son thuở ấy có dây leo...”.*

Chỗ cao chỗ thấp, nền lát đá hoa bây giờ cỏ hoang nứt nẻ, cột điện vẫn còn nhưng gãy đổ chơ vơ...

Hang chồn, ổ chuột đùn lên mòn lối.

Vườn ngự uyển ngày nào hương hoa ngào ngạo, tiếng ngọc tiếng vàng tha thướt bóng giai nhân...bây giờ cỏ khuất một chồi cao ngấp quá đầu, trông thật thô lương, ảm đạm.

Nhưng bây giờ thì Lý Đức Uy cũng không còn đủ tâm trí để mà “hoa cỏ”, hắn bước đứng phương hướng và đến đứng gốc cột điện gãy chơ vơ, hắn gặp ngay một miệng hang.

Nền cung điện quá cao, miệng hang lại ăn chúc xuống, thành ra người tầm vóc như Lý Đức Uy đứng vẫn chưa chạm phải đầu.

Miệng hang đen ngòm, lắng tai vẫn không nghe tiếng động.

Dưới hang này có chuyện, nếu đúng theo Mông Bất Danh đã nói thì chắc là hang sâu lắm.

Lý Đức Uy còn đang do dự, chợt nghe có tiếng.

Tiếng bước chân khua động từ trong hang vọng ngược trở ra.

Lý Đức Uy bước trái qua, núp vào gốc cột điện to hơn một tay ôm.

Không đầy một phút sau, có một người từ trong hang bước ra, hắn là một tên áo trắng.

Hắn là một gã trung niên, thân người dong dỏng cao, quần áo hắn toàn trắng và nhìn kỹ lại, Lý Đức Uy bỗng giật mình...

Áo hắn có thêu một đoá hoa sen trên ngực.

Bạch Liên Giáo!

Lý Đức Uy cau mày. Như vậy thì đúng là lão Mông Bất Danh không lừa hắn.

Rõ ràng dưới cái hầm này “có chuyện”.

Không để cho hắn có cơ hội thoát thân. Lý Đức Uy chặn gã áo trắng ngay khi hắn còn chân trên chân dưới.

Tên trung niên áo trắng chỉ kịp há miệng nhưng không kêu được, Kiên Tĩnh huyết của hắn đã bị Lý Đức Uy điểm trúng.

Lý Đức Uy chặn cứng nơi vai hắn:

- Nói, các người làm chuyện gì ở dưới hầm này?

Tên áo trắng cắn răng chịu đau, trán hắn đã lấm tấm mồ hôi, nhưng hắn vẫn không há miệng.

Năm ngón tay của Lý Đức Uy như năm cái móc sắt bám mạnh vào vai hắn, hắn nhả mặt kêu lên:

- Không...ta không biết ở dưới có những gì, người muốn biết thì cứ đi xuống mà xem.

Lý Đức Uy cười gằn:

- Người tưởng ta không dám xuống à?

Tên áo trắng ngã xuống sau khi Lý Đức Uy xô hắn tránh qua bên trái miệng hang, chỗ có cây cột gãy.

Không một chút do dự, Lý Đức Uy nhảy xuống, miệng hầm.

Bên dưới có từng cấp đá như bậc thang, càng đi vào càng trút xuống.

Vừa xuống khỏi miệng hang, bóng tối ngửa bàn tay không thấy, nhưng càng xuống sâu, bóng tối loãng dần.

Xuống được một khoảng, đường đi sàn ngang chớ không còn dốc nữa.

Thế đi bây giờ lài lài, càng vô sâu càng rộng.

Và bây giờ thì Lý Đức Uy thấy có ánh sáng bên trong.

Hai bên con đường hầm đi vô có hai hàng cột đá, bây giờ Lý Đức Uy mới phát hiện được là nhờ những cột đá đó đều có treo mỗi chiếc đèn lồng.

Khi mà Lý Đức Uy thấy được những ngọn đèn thì chính là lúc mà hắn cũng nghe tiếng nói.

Trong tiếng nói có tiếng cười. Tiếng cười lạnh lạnh lả lơi, tiếng cười của những cô gái trẻ.

Lý Đức Uy quan sát chung quanh: không phải cái hầm, phải nói đây là một “thạch thất”, nó có một chu vi khá rộng, hình tròn. Tất cả từ dưới nền cho đến chung quanh

vách đều được xây bằng đá xanh, rất sạch, gần như không một chút bụi bám trên nền cũng như trên vách.

Có lẽ lợi dụng vào địa thế hoang vu, lợi dụng cái nền của Hoàng Cung khi bọn Bạch Liên Giáo cho xây dựng cái thạch thất ngăm này, chớ theo Lý Đức Uy biết thì ngày xưa trong Hoàng Cung không thể có những cái hầm như thế ấy.

Nghe đầu từ đời Hán, Lữ hậu có cho xây hầm ngầm để đề phòng nội loạn, nhưng không biết chắc là xây dựng nơi nào, không chắc là ở Trường An. Nhưng đó cũng chỉ là truyền thuyết.

Chính giữa gian thạch thất có trải một tấm thảm rộng và dày, gần như tấm nệm màu đỏ bầm bầm.

Trên tấm thảm đó ngồi vây tròn một đám người. Tám cô gái hoàn toàn trần thể, dưới con mắt của Lý Đức Uy thì như thế cũng có thể gọi là hoàn toàn trần thể, nhưng thật sự thì chỉ để trần về khoảng ngực, bên dưới họ còn có mảnh lụa quấn chéo qua hông, tự nhiên, đó là thứ mỏng tanh.

Tám cô gái thật trẻ và cố nhiên là thật đẹp, nhứt là họ để lộ khoảng da thịt mịn màng, trắng đến ửng hồng.

Ngồi chính giữa vòng tròn ấy là một người thiếu phụ, nói thiếu phụ là tại vì nàng có hơi lớn tuổi hơn những cô gái ngồi chung quanh, chớ thật thì nàng cũng còn quá trẻ với danh từ “thiếu phụ”.

Lớn tuổi hơn, nhưng nàng nổi bật hơn cả đám vì nàng quá đẹp, thân người nở nang đầy đủ, thứ con người đã đến độ tràn đầy nhứt, nở nang nhứt là của lứa tuổi quá hai mươi.

Nàng có một ma lực hấp dẫn lạ lùng.

Người thiếu phụ ấy đang nằm.

Không phải nằm trên tấm thảm mà là nằm nghiêng trên một người, nằm nghiêng ngửa trong lòng của một người, một người đàn ông, không, một gã thiếu niên.

Đó là một chàng trai trẻ tuổi, mặc áo vải thô, da mặt trắng nhợt, hai mắt thâm quầng nhưng trông trắng đỏ ngầu trông đến rợn người.

Bên cạnh hắn đặt một thanh đao: “Tử Kim Đao”.

La Hán!

Thiếu chút nữa, Lý Đức Uy đã buột miệng kêu lên.

Thần sắc của La Hán bây giờ thật là đờ đẫn, mặt hắn ngơ ngơ không lộ chút tình cảm của con người.

Hắn vẫn ôm cứng người đàn bà đẹp, nhưng bằng vào vẻ mặt đó, rõ ràng trong lòng hắn không hề biết động.

Lý Đức Uy dừng lại cau mày...

Là một con người đã từng kinh nghiệm, thêm vào đó lại biết đây là hang ổ của Bạch Liên Giáo, Lý Đức Uy biết ngay La Hán đã bị chất thuốc mê, không phải là thứ thuốc mê làm cho con người bất tỉnh, nó là “dâm dược”, nó là chất thuốc làm cho con người mất hẳn “nhân tánh”, chỉ còn nổi lên “thú tánh”.

Lý Đức Uy hiểu ngay.

Trong cơn khủng hoảng cùng cực, La Hán dụng đầu giết đó, dụng đầu xông vào đó và hắn đã lạc đến đây.

Hắn bị bọn Bạch Liên Giáo đồ, bị bọn yêu nữ này dùng thuốc mê để chúng dùng hắn làm công cụ thoả mãn vấn đề xác thịt.

Ngay lúc đó, người thiếu phụ cúi mặt xuống sát vào mặt La Hán và cô ta cất giọng lả lơi:

- Biết chưa, tình lang, người ta thương mà...

La Hán không hé môi, nhưng hai cánh tay rắn chắc của hắn vùng quấn lấy vóc thân người đẹp kéo ghì nàng xuống...

Cô gái cười hắc hắc...

Vừa cười, cô ta vừa khoát khoát tay, tám cô gái ngồi xung quanh đứng lên uốn éo đi thẳng vào một góc...

Bây giờ Lý Đức Uy mới phát giác ra bên trong còn có cửa, không phải một cánh mà nhiều cánh.

Như vậy bên trong vẫn còn nỏ ăn thông, không biết ăn thông đến nơi nào.

Cũng có thể bên trong hãy còn một hoặc nhiều gian thạch thất.

Tự nhiên, Lý Đức Uy biết tình cảnh hiện tại, nếu tiếp theo nữa là gì rồi.

Hắn không thể đứng nhìn La Hán lún sâu hơn nữa.

Hắn nhún chân nhảy phóc vào.

Nhưng khi hắn vừa động, khi cô gái vừa ngẩng mặt lên thì bao nhiêu ánh đèn đều tắt ngay một lượt.

Gian thạch thất chìm trong bóng tối ngửa bàn tay không thấy.

Lý Đức Uy lao mình tới, chân hắn rơi đúng lên tấm thảm, nhưng bây giờ ở đây không có một người.

Thật là nhanh, trước sau, sự việc xảy ra không đầy nháy mắt, thế mà họ đã trốn thật nhanh.

Lý Đức Uy lấy làm lạ, không biết họ phát hiện ra mình vào lúc nào, bởi vì nếu tình hình thì không làm sao họ có thể thoát nhanh như thế ấy.

Nhưng cũng ngay giữa lúc Lý Đức Uy còn đang lúng túng thì đèn sáng rực lên.

Quả đúng, trên tấm thảm không có người nào.

Thanh “Tử Kim Dao” của La Hán vẫn còn y nơi đó, vẫn nằm y chỗ mà Lý Đức Uy thấy khi nãy không bị xô xích chút nào.

Lý Đức Uy khom mình xuống nhặt thanh “Tử Kim Dao”..

- Buông xuống!

Một giọng lạnh như băng từ phía trong nói vọng ra.

Không biết từ bao giờ, La Hán đứng ngay giữa cửa, toàn thân hấn như nhộng.

Mặt hấn trắng nhợt, đôi mắt đỏ ngầu nhưng không còn chút tinh thần.

Lý Đức Uy buột miệng kêu lên:

- La Hán...

La Hán vẫn lạnh băng băng:

- Ta bảo ngươi hãy buông đao xuống.

Lý Đức Uy nhóng thử:

- La Hán, anh không biết tôi à?

La Hán nói mà không lắc đầu, mắt hấn cứ trờ trờ:

- Không.

Lý Đức Uy rúng động:

- Dâm dục lại có thể làm cho hấn không còn nhớ gì cả hay sao?

Hấn hỏi:

- La Hán, anh không còn nhớ Triệu cô nương nữa hay sao?

La Hán lăm bằm lặp lại:

- Triệu cô nương...Triệu cô nương...

Lý Đức Uy lật đật bồi thêm:

- Nghệ Thường, anh không nhớ Nghệ Thường hay sao? La Hán!

- Nghệ Thường...

Khoé miệng của La Hán hơi giựt giựt, nhúng rồi hấn vụt lớn tiếng:

- Nghệ Thường là ai? Không, ta không biết.

Không, Lý Đức Uy thấy rõ là không phải La Hán quên hẳn, hẳn chỉ bị đâm dước của Bạch Liên Giáo hành hạ, hẳn không chịu nhận chớ không phải hẳn quên luôn.

Tình trạng tinh thần của hẳn bây giờ là mơ hồ, không có việc gì rõ ràng, nhưng cũng không phải việc gì cũng đều quên hẳn.

Nhưng cái làm cho hẳn không thể vùng lên, không thể trở lại bình thường là thứ thuốc kích dâm quá mạnh, khiến cho con người mất lý trí, không còn nghĩ gì khác hơn ngoài dục vọng...

Lý Đức Uy hỏi:

- La Hán, tại làm sao anh lại từ chối người quen, tại làm sao anh lại buông bỏ tất cả? Tại làm sao...

La Hán đưa tay ra, tay hẳn không còn run nữa, cánh tay không run, nhưng bàn tay đã hơi run:

- Đưa thanh đao lại cho ta.

Lý Đức Uy đưa thanh đao lên và nói:

- Anh nhận ra thanh đao này sao? Anh còn xứng đáng cầm thanh đao này sao?

La Hán trừng mắt:

- Người không cần biết, người không có quyền xía vào, trao thanh đao lại cho ta.

Lý Đức Uy gật đầu:

- Được rồi, nếu anh thấy còn xứng đáng cầm nó thì cứ lấy đi.

Hắn cầm thanh đao nhích tới trao cho La Hán.

La Hán chụp lấy thanh đao giọng hẳn khàn khàn:

- Đi ra, đừng ở đây làm trở ngại chuyện của ta.

Lý Đức Uy trầm giọng:

- La Hán, con người không nên để mình bước vào con đường sai quấy, không nên để lọt xuống vũng lầy...

La Hán rút thanh đao ra khỏi hộp, giọng hẳn hẳn học:

- Người có chịu ra không?

Lý Đức Uy vẫn đứng yên một chỗ:

- La Hán, Nghệ Thường là một cô gái thiện lương, Nghệ Thường một mực yêu anh, anh không nên để cho nàng đau khổ.

Khoé môi của La Hán lại giật giật nhiều hơn, mặt hẳn hẳn lên nhiều đau khổ...

Bằng vào vẻ mặt ấy, bằng vào thần sắc ấy, rõ ràng hắn chưa phải hoàn toàn mê sảng, hắn chỉ bị đâm dượt làm cho hồn ám, chất kích thích làm cho hắn không còn có thể nghĩ gì hơn...

Giọng hắn không hẳn học nhưng vẫn lạnh băng băng:

- Đó là chuyện của ta, bây giờ...ta không quen biết với ai cả, ta không nhận ra ai cả, luôn cả ta...

Lý Đức Uy nói:

- La Hán, anh có thể chối bỏ con người của anh, nhưng anh không có quyền bỏ thanh đao này, anh không có quyền chối bỏ Nghệ Thường.

La Hán nhích lên một bước:

- Ta nói một lần chót, ta bảo người hãy đi ra.

Lý Đức Uy gần giọng:

- Thân thể của anh, của tôi là do cha mẹ sinh ra, không ai có quyền làm tổn hại...

La Hán thét lên:

- Câm miệng lại!

Thanh "Tử Kim Đao" nhoáng lên, ánh "tử quang" bay về phía Lý Đức Uy...

Công lực đã cao hơn La Hán, thêm nữa, trong lúc La Hán thần trí mơ hồ, Lý Đức Uy rất dễ dàng chế ngự, nhưng hắn lại không đành.

Hắn chỉ nhích mình qua để tránh được đầu và nói lớn:

- Muốn động võ, anh hãy theo tôi ra ngoài, bên ngoài rộng rãi hơn.

La Hán thu đao lại lắc đầu:

- Không được, người hãy đi ra ta còn có chuyện của ta.

Lý Đức Uy nói:

- La Hán, anh nên biết rằng tôi là người họ Lý mà anh định tìm đó.

Quyết tâm nói ra điều ấy, Lý Đức Uy muốn dụ cho được La Hán ra ngoài, thế nhưng hắn vẫn thản nhiên lắc đầu:

- Tổ mẫu của ta đã chết rồi, ai ta cũng không cần tìm cả, bây giờ thì không một ai có thể bức ta làm cái chuyện mà ta không muốn. Bây giờ thì thật rõ ràng về trạng thái tinh thần của La Hán, không chỉ riêng về đâm dượt, theo Lý Đức Uy thì đâm dượt tuy lợi hại, nhưng nếu đủ nghị lực thì vẫn có thể chống cự, nhưng bây giờ La Hán đang bị khủng hoảng cực độ, sự khủng hoảng ấy khiến cho hắn tuyệt vọng, hắn không màng gì nữa cả, hắn chỉ làm theo những gì đang kích động...

Lý Đức Uy khiêu khích:

- Sao? Bây giờ anh đã biết sợ rồi sao?

Đôi mày rậm của La Hán giương lên, ánh mắt hấn bộc lộ đầy sát khí, trông con người của hấn bây giờ thật là khủng khiếp.

Cái hung hãn của một mãnh thú mang thương.

Ngay lúc đó, một giọng lả lơi đầy thúc giục của một cô gái từ trong phía cửa vọng ra:

- Tình lang, làm gì lâu quá vậy? Em đợi không nổi nữa nè...nhanh đi tình lang, em đang nằm chờ nè...

Y như một cái bóng bị ai châm lủng xì hơi, bao nhiêu sát khí của La Hán nghe câu nói bỗng tiêu đi đâu mất.

Trong một cái nháy mắt, trong một câu nói thỉnh của cô gái, hình như một gáo dầu tạt vào ngọn lửa dục, hấn đứng mà tay hấn run, mặt hấn dần dần lạt thường.

Chỉ trong nháy mắt mà hấn làm như hai con người khác biệt.

Lý Đức Uy lại nhận thêm một việc: ngoài dâm dục, bọn Bạch Liên Giáo còn dùng tà thuật để kích dâm làm cho La Hán mềm nhũn.

Ánh mắt của La Hán vẫn đỏ ngầu, nhưng thứ ánh mắt thềm thường của dục tánh, hấn bây giờ không còn lý trí của con người, trước mắt hấn bây giờ chỉ có một việc: giải quyết dục vọng.

Hấn quay mình trở vào trong cửa.

Không, không thể để cho hấn lún xuống sâu hơn, không thể để cho hấn vào trong ấy.

Bên trong cánh cửa là địa ngục, chỉ cần bước chân xuống là ngàn đời sẽ không thể ngóc đầu lên.

Lý Đức Uy nhích lên:

Chỉ có một điều mà Lý Đức Uy không thể ngờ tới là cái bước trở vào của La Hán lại quá nhanh, hấn là một cao thủ, cho dầu hấn bị mờ lý trí, nhưng khi hấn cần nhanh thì hấn vẫn có thể nhanh.

Lý Đức Uy đưa tay nhưng bị tuột.

La Hán vừa thoáng vào là mất hút, bên trong cánh cửa đó tối đen, tối ngửa bàn tay khoynh thấy.

Đúng là địa ngục.

Lý Đức Uy nhảy theo vào, thế nhưng không nhìn thấy gì ở bên trong.

Không biết trong đó là gì, không biết nó là con đường ngầm dẫn đến đâu hay là lại cũng một gian thạch thất, Lý Đức Uy chỉ nghe văng vẳng tiếng cười rung rúc, tiếng cười dân của người con gái và tiếp theo là hơi thở dập dồn của La Hán...

Trong gian hầm kai, tiếng cười hơi thở dồn dập không lớn lắm cũng dội nghe thật rõ, như ở sát bên tai.

Lý Đức Uy thét lên một tiếng, bây giờ thì hắn không còn giữ gìn gì nữa, hắn vận công bế huyết đề phòng và lao thẳng vào trong.

Hắn không thể như thế được. Hắn không thể để cho người bạn trẻ lún sâu vào địa ngục.

Nhưng vừa lao vào, Lý Đức Uy chạm ngay vách đá, bắn dội ngược trở ra.

Như vậy bên trong không rộng, nếu là thạch thất là quá nhỏ, chỉ nhảy vào mấy bước là đụng tường. Nhưng nếu như thế thì La Hán và đám người con gái ấy ở đâu?

Lý Đức Uy đã quen với bóng tối, hắn phát giác gian thạch thất quá nhỏ và chỉ mỗi một mình hắn không có người nào khác, và không có một vật gì.

Nếu không phải là tà pháp thì đây là chỗ mà bọn Bạch Liên Giáo thiết lập cơ quan, có thể có cửa khác phía trong vách đá...

Bây giờ lẫn lẩn nơi đây tìm La Hán thì chắc chắn những không thể được mà còn nhiều nguy hiểm.

Mục đích của Bạch Liên Giáo đến Trường An, Lý Đức Uy đã biết rồi.

Nếu để cho chúng nắm được La Hán trong tay nữa thì hậu quả sẽ không sao lường được.

Liên kết với Mãn Châu không thì chưa biết, chuyện đó cũng có thể xảy ra, nhưng điều chắc chắn là bọn chúng đã có âm mưu khuynh đảo binh lực Ngũ tỉnh, bọn chúng muốn phá nát binh quyền của Dương Đô Đốc chúng muốn chiếm cứ Trường An...

Chuyện nắm La Hán của Bạch Liên Giáo chỉ độc có mỗi một cách là dùng tà thuật dân được làm cho hắn mờ lý trí, sau đó dùng sắc dục để làm cho hắn chìm đắm muốn thoát là phải rút rời hắn ra khỏi tay của Bạch Liên Giáo.

Trong trường hợp như thế, không thể dùng tài sức, không thể đơn thuần bằng việc đánh nhau với bọn yêu nữ Bạch Liên Giáo mà có thể kéo La Hán trở về, mà phải có Nghệ Thường, chỉ có nàng mới có thể làm cho La Hán "sống lại"...

Chính vừa rồi Lý Đức Uy đã thử và biết chắc thành công.

Hắn chỉ mới nói đến tên của Nghệ Thường, chỉ nghe tên thôi, La Hán đã có mấy giây hồi tỉnh.

Đó là phương pháp duy nhất, duy nhất trong hiện tại.

Lý Đức Uy không tin nữa, hấn quay trở ra ngoài.

Hấn phải có Nghệ Thường, La Hán phải có Nghệ Thường mới có thể lên khỏi vùng địa ngục.

Bên ngoài vẫn lặng im.

Thạch thất rộng lớn vẫn còn tấm thảm trải ngay chính giữa và Lý Đức Uy lại rùng mình.

Trên tấm thảm này không biết đã xảy ra chuyện gì, không biết La Hán đã tiêu hao bao nhiêu sinh lực.

Trước khi hấn vào đây và sau khi đi khỏi đây, La Hán sẽ còn bị bọn quỷ cái Bạch Liên Giáo hành hạ thể xác tới mức nào?

Lý Đức Uy rất hiểu, khi mới thì còn dễ, một khi La Hán đã bị chúng dùng tà thuật, dùng sắc dục làm cho lú lẫn thì sẽ khó còn cơ cứu được mà không cứu được La Hán lương tâm của hấn sẽ ân hận suốt đời.

Đó là chưa kể đến chuyện, bọn Bạch Liên Giáo sẽ tận dụng La Hán trong âm mưu chiếm cứ Trường An của chúng.

Lý Đức Uy biết hơn ai hết, tà thuật sắc dục chỉ làm cho La Hán mờ lý trí chớ không hề ảnh hưởng đến võ công, bằng vào sức mạnh bằng vào võ công của La Hán thêm vây thêm cánh cho Bạch Liên Giáo, cộng với tình hình rối rắm hiện tại, càng có thể làm cho Trường An khốn đốn.

Chỉ có Nghệ Thường, chỉ có nàng mới cứu được mà thôi.

Lý Đức Uy ra khỏi gian hầm không hề bị cản trở.

Hình như bọn yêu nữ Bạch Liên Giáo không có ý muốn cùng với hấn giao tranh. Cũng có thể họ ở vào một chỗ chỉ để che giấu dũng lực lượng, gian hầm đó không thể dùng giao chiến, nó là bằng ổ để dùng làm những công việc bại hoại vừa rồi.

Ra khỏi miệng hầm, bốn phía bây giờ còn vắng lặng hơn khi nãy.

Những con đường trong thành trống rỗng, nhà nhà đóng cửa nguyên sau cơn khủng hoảng ban tối, bây giờ trong thành không còn không khí chết chóc giết người như hồi mới đổ đèn, nhưng vẫn là thành phố chết.

Thành Trường An vốn đã rộng, trong đêm trường tịch mịch càng như rộng thêm ra, trong cái mê mông đó, có cái chìm sâu của La Hán có cái vắng bóng của Nghệ Thường.

Lý Đức Uy một thân một mình, muốn nhờ anh em “Cùng gia bang” cũng không phải một đôi tiếng đồng hồ mà gặp được.